

kort og forsigtig — hvad jeg ikke skal bebrejde ham, det er ikke alene en Borgmesters, men ogsaa en Finansministers Dyd at være forsigtig, og ganske særlig, naar han er ny tiltraadt. Men den højtærede Minister sagde dog et Par Ting, som efter min Mening ikke vare forsigtige nok.

Den ærede Finansminister sagde for det første, at Ansvaret for den nuværende slette finansielle Tilstand laa i de tidligere Regeringers Finanspolitik og i de nu vedtagne militære Love — foruden naturligvis ogsaa, som han indrømmede, i den almindelige Nedgangsperiode, vi ere inde i. Jeg havde tænkt at komme noget udførligere ind paa dette, men jeg kan spare mig det paa Grund af de Betragtninger, der ere fremkomne fra de ærede Medlemmer for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) og fra Nørresundby (Jensen-Sønderup). Jeg skal da blot i al Almindelighed henpege paa, at den Del i den slette finansielle Tilstand, som skyldes Militærlovene, kun kan paabe-raabes som noget rent øjeblikkeligt, men ikke med Hensyn til Fremtidens Udsigter. For de aarlige Udgifter og for en Del af Forrentningen af de Midler, som gaa med til ekstraordinære Udgifter, er der skaffet Dækning. Jeg siger for en Del, men der vil ikke gaa ret mange Aar, inden denne Dækning bliver fuldstændig, ja, mere end fuldstændig, idet de Skattepaalæg, der ere anviste til Dækning for Militærlovene, netop ere af den Beskaffenhed, at de med Sikkerhed kunne forudses at være stigende, saaledes som den bestaaende Indtægts- og Formueskat har vist sig at være.

Nej, man maa meget dybere ned, naar man vil se Aarsagerne til den nuværende Finansomisère. Den ligger deri, at man har, tror jeg, i lovlig høj Grad løbet an paa, at de gode Tider skulde vedblive. Men i denne Løben an paa, at de gode Tider skulde vedblive, have ikke mindst de Partier, paa hvilke den nuværende Regering støtter sig, deltaget. Ja, de have i den Henseende set meget mere rosenrødt paa Forholdene, end baade den tidligere Finansminister Vilhelm Lassen og jeg have gjort, og end det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) og i det hele Politikere af de tidligere Regeringsgrupper have gjort. Vil nogen have et Bevis her-

for, beder jeg ham gennemlæse den Forhandling, der fandt Sted ved første Behandling af Finansloven i Efteraaret 1907, en Forhandling, der væsentlig førtes mellem Finansministeren, det ærede Medlem fra Løvel, den nuværende højtærede Konseilspræsident og mig. Man kan ligefrem talmæssigt dokumentere det, jeg her har sagt, idet det viser sig, at den nuværende højtærede Konseilspræsident anslog Indtægterne efter det Finanslovforslag, som den Gang behandlede i Tinget, nemlig det for 1908—09, til 110 Mill. Kr. Han mente, at den daværende Finansminister havde budgetteret alt for lavt, og at Regnskabet vilde udvise en Indtægt paa 110 Mill. Kr. Jeg erindrer, at den daværende Finansminister foreslog ham et lille muntert Væddemaal i den Anledning. (*Konseilspræsidenten* [Zahle]: Det var om Kassebeholdningen!). Baade om Kassebeholdningen og de 110 Mill. Kr., som den højtærede Konseilspræsident vil se, naar han læser længere frem i Forhandlingerne. Nu viste Resultatet, at den virkelige, regnskabsmæssige Indtægt for Finansaaret 1908—09 blev ikke 110 Mill. Kr., men 93,359,000 Kr.

Jeg saa betydelig mindre lyst derpaa, end den nuværende højtærede Konseilspræsident gjorde. Jeg spaaede et regnskabsmæssigt Underskud for Finansaaret 1908—09 paa ca. 10 Mill. Kr., saaledes som det vil fremgaa af Rigsdagstidenden, medens den nuværende højtærede Konseilspræsident spaaede et Overskud paa 6 Mill. Kr. Desværre blev det mig, der fik Ret, ja mere end Ret, for der kom siden hen det til, at den Depressionsperiode, som jeg var klar paa vilde indtræde, indtraadte hurtigere og voldsommere, end jeg havde tænkt, og desuden kom der det til, at der blev vedtaget yderligere forøgede Udgifter, navnlig forskellige Lønningslove, som ikke vare forelagte den Gang. Deraf kommer Differencen. Og det var ikke en rent teoretisk Forhandling, der førtes, for der knyttede sig praktiske Konklusioner dertil. Det, det drejede sig om, var egentlig, hvorvidt det var nødvendigt at skabe i alt Fald nogen Kompensation for Lønningslovene ved Forhøjelse af Jernbane- og Posttaksterne. Det mente den nuværende højtærede Konseilspræsident ikke var nød-